

מסורת הש"ס

(א) [מוקפסת פ"ג הי"ז],
(ב) [מוקפסת דמנחת פ"ג
ה"ד וחזקת פ"ה הי"ז],
(ג) [נעדר ערך דלם פ"י
דפי], (ד) [שם במוקפסת],
(ה) [פ"י שהיו רבלין ערוך
ערוך להש], (ו) [כריתות כח
ויע], (ז) [פ"י לו ולאשי
ביתו כי היו לו בני בית לרוב,
(ח) [פ"ה רש"ל, (ט) [ויקרא
יד], (י) [יומא ס"א: (כ) ט"ס
פ"ה וישיב בסמוך אחר מלת
ולא לעשרים ויטל, (ל) וישי
חוס' יומא נח. ד"ה מין
ותוס' וזכיתו כח. ד"ה הויל
ותוס' מוכה לו. ד"ה י',

מוסף רש"י

דהנה כריך ידיה
בשיראי. כיו שכל ילד
ידו נכשר וכלם (כריתות
כח). בקינור סעודה.
לאחר אכילתו (שם).

מוסף תוספות

א. דחשיב הסודר כמו
גוף הלולב. חוס' כח"ס.

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

נו.

עין משפט נר מצוה

נח א מ"י פ"ה מהלכות
מעשה קדושת הל"כ:

רבינו הנאל

ואוקימנא לה לר' יוסי ולר'
שמעון, ובאי ארבע דקתני
הוא אלפת, והכי קתני
נותנין ללפת ולכרוב, ר'
יוסי אומר ואף לקפלוט,
ר' יוסי הוא התנא קמא
דפליג על ר' שמעון, ותניא
אידך נותנין פאה ללפת
ולקפלוט, ר' שמעון אומר
ללפת ואף לכרוב, ר"ש
הוציא התנא קמא ר' יוסי,
נמצא תנא קמא דר' יוסי
ר' שמעון, ות"ק דר' שרבי
יוסי, ואמאי דקתני ת"ק
ראשון, מוסיף עליה בר
פלוניא חא כד רכי. בן
(א) גבי היין נותן פאה
לירק, בא אביו ומצאן
לעניים טעונות ועומדין
בפתח הגנה, אמר להם בני
השליכו מעליכם ואני נותן
לכם כפלים מעט עני, לא
מפני שעניי צרה, אלא
מפני שאמרו חכמים אין
נותנין פאה לירק, ת"ד
בראשונה היו מניחין
עורות קדשים בלשכת בית
הפרה ולערב היו חולקין
אותן, והיו בעלי ודורות
נוטלין אותן בבורע,
הקדישום בעליהם לשמים
כר, עד כדי שיהיו עולי
רגלים וראין שבלאבתן
נאה בלי דלם. תניא קדושת
שקמה היו ביריות, והיו
בעלי ודורות נוטלין אותן
בבורע, עמדו בעליהן
והקדישום לשמים, עליהם
ועל כיצא בהן אמרו אוי
לי מבית חנן אוי לי
מלחישתן שהיו רכילין,
אוי לי מבית ביתוס אוי לי
מאלתן שהיו בעלי ודורע,
אוי לי מבית קתרוס, אוי
לי מקולמוסן שהיו חוקקין
חוקקין און. אוי לי מבית
ישמעאל בן פיאבי, הוא
היה טוב ובני ביתו היו
בעלי אגונין, והם כהנים
גדולים ובניהם גוברין,
וחותנין אמריכלין
ועבדיהם חובטין העט
במקל. ת"ד ארבע צווחות
צווחה עזרה, שתים כהנים
ושתיים ביצאה, ראשונה
צווחה צאו מכאן בני עלי,
שטמא היכל ה'. ועוד
צווחה, צא מכאן יששכר
איש כפר ברקאי שמכבד
עצמו, דכריך ידיה בשיראי
ועבדי עבודה, תמצא
מבזה קדשי שמים ליגע
בהן בידו, ועוד צווחה שאו
שערים ראשיכם ויכנס
יוחנן בן נרבי תלמיד
פצאי ומילא כרסו מקדשי
שמים. ועוד צווחה עזרה
אחיה

ואחיה
ויכנס ישמעאל פן פיאבי
תלמידו של פנחס וישמש
בכהנתו גדולה. הדרן
עליך פרק מקום שנהגו

אלא מפני שאמרו חכמים אין פאה לירק. ואם תאמר מכל מקום
ליפטר ממעשר מפני שהפקידים והפקר פטור ממעשר וי"ל
כז"ה דלמרי ננס' פאה [פ"ו מ"א] אינו הפקר עד שיפקר לעניים
ולעשירים כשמיטה וילפינן (בירושלמי) משמיטה דכתיב תשמטנה
ונטשתה מה ת"ל ונטשתה יש לך
נטישה אחת שהיא כזו ומה היא זו
הפקר לעניים ולעשירים א"נ אפילו
בית שמאי דילפי מפאה וסברי דהפקר
לעניים הפקר (א) (הכא מחייבי משום
דהפקר בטעות הוה) וטעמא מפש
התם דכתיב צפיה לעני ולגר מה
תלמוד לומר תעזוב אותם יש לך
עזיבה אחת שהיא כזו ומה היא זו
לעניים ולא לעשירים ומיהו צפיה
גופיה כולי עלמא מודו דפטורה
כדדרשין בספרי וכל הלווי כי אין לו
חלק ונחלה עמך יאז זה שיש לו ללוי
חלק בהן שאם הוא לוי עני נוטל פאה:
דברך ידיה בשיראי. פירש
בקונטרס ותלמי פוסלת
בקדשים דכתיב ולקח הכהן פסולת
שמה לקחה צעמנו של כהן וא"ת
והא גבי לולב לא אמרינן הכי בפרק
לולב הגזול (סוכה דף ג'.) גבי לא
לינקוט אינש לולבא בקדורא רבא
אמר לקחה על ידי ד"א שמה לקחה
ומירך ר"י דהתם מיירי בלחום הלולב
על ידי חורר כעין צנת כגון שסך
הלולב בקדור ואחוז בקדור כסודר
מסייעו להחזיק וכי האי גוונא לא הו"א
חלילה" וכן משמע בההיא שמעתא
דצהני מיירי דהא קאמר התם לא
ליהדוק אינש לולבא צהושענא דילמא
נמרי טרפי והוה חלילה רבא אמר
מני צמינו אוי חוץן משמע דשארין
מינו חוץן והיינו משום דההיא הו
כעין דשמעתין דכריך ידיה ציירא
דכי האי גוונא שייכא חלילה:

הדרן עלך מקום שנהגו

כהנים גדולים ובניהם גיזברין וחתיניהם אמריכלין ועבדיהן חובטין את העם
במקלות (ב) תנו רבנן ארבע צווחות צווחה עזרה ראשונה צאו מכאן בני עלי
שטימא היכל ה' ועוד צווחה צא מיכן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד
את עצמו ומחלל קדשי שמים דהוה כריך ידיה בשיראי ועבדי עבודה
ועוד צווחה העזרה שאו שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל בן פיאבי
תלמידו של פנחס וישמש בכהונה גדולה ועוד צווחה העזרה שאו שערים
ראשיכם ויכנס יוחנן בן נרבאי תלמידו של פנקאי וימלא כרסו מקדשי שמים
אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי שהיה "אוכל ג' מאות עגלים ושותה ג' מאות
גרי יין ואוכל ארבעים סאה גזולות בקינוח סעודה אמרו כל ימיו של יוחנן
בן נרבאי לא נמצא נותר במקדש מאי סלקא ביה ביששכר איש כפר
ברקאי אמרי מלכא ומלכתא הוו יתבי מלכא אמר גדיא יאי ומלכתא אמרה
אימורא יאי אמרו מאן מוכח כהן גדול דקא מסיק קרבנות כל יומא אתא איהו
אחיה

(א) דלם. דופי: קורה: צייטס. כהן גדול היה וכן כולן (א) [והיו להן עבדים ממסגין וחובטין את העם]:
אלפ. מקלותיהם כמו לא בללה ולא ברומח במסכת שבת (דף קא.) לחשקן. יועלי רע: קולמוסין. שהיו כותבין איגרות לרעה: אמריכלין. אמר
כולו. על פיו נחתך כל יורק הקדש: שטימא. דכתיב (שמואל א ב) אשר ישכבון את הנשים: כריך ידיה בשיראי. וחלילה פוסלת בקדשים
דבעינן ולקח הכהן (א) שיקח צעמנו ועוד דכיוון הוא: ישמעאל בן פיאבי. כשר היה אבל אנשי ביתו היו בעלי זרוע: שלש מאות עגלין. שהיה
מגדל צביתו כהנים הרבה: מאי סלקא ציב. מה גמול נשתלם: מלכא ומלכתא. מלכי בית חשמונאי: גדיא יאי. גדי טוב למאכל יותר מן הכבש:

(א) אלו י"ל בן מנחם יין
וכי"ה בירושלמי כאן או שפי'
גורם בירושלמי בן נבי היין
וכתוספתא הג' מעשה כהן נבי יע' במלכה הפסית כאן.